

O stea polară

Ioan Grigoraș

Am înălțat cu pana, din cerneală,
Castele pe nisip... s-au prăbușit
Când vântul a bătut, la prima pală
S-a dus pe apă tot ce-am construit

Și am privit cum vântul risipește
Filă cu filă din povestea mea,
Cum inima e strânsă într-un clește,
Iar cleștele era în mâna ta.

S-au dus și vise, au murit speranțe
Și am crezut că totul s-a sfârșit,
Că voi plăti mereu numai creanțe...
Dar n-am căzut, din noapte s-a ivit

O stea polară ce mi-a-ntis o mână,
M-a ridicat pe cer dintr-un abis
Spunându-mi că va fi cu mine până
Ne vom dori să construim alt vis.

În doi am regăsit o primăvară,
Eternă, ca un dans nemuritor,
Magnolii albe să-nflorească iară -
De dragoste mi-a fost atât de dor.

Din volumul Ceremonia Iubirii -
Editura Rovimed Publishers Bacău - 2013